

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

A szelekről

*A légtérben lassú részletek. A szomszéd a nagykapuról kérdez.
Nyitva maradt az éjjel. Délután szél. Estére vihar. A nagykapu
a szelek miatt. Az emlékeid lassú részletek. Szétesik a mozdulatban.
Abban a mozdulatban törik egymásba az összes éjszaka,*

*amikor a kezed másban csuklott el. A bűnöket részleteiben
viszik el a szelek. A kéz, a kezem meleg. A tied hűvös.
Karodban lassú részleteiben a bűnök. Szorítják az ereidet.*

*Nekem az jólesik, ha valaki hűvös kezét ad. A légtérben emlékeid.
A szomszéd a nagykapuról kérdez, a szélről, szelekről, viharról,
az éjszakákról. Rólad beszélek. Emlékeid lassú mozdulatok.*

*A légtérben a kezed másban csuklik el. Ha már belém karolsz,
ha már belém, az érthetetlen. Szétesel a mozdulataimban.
Légterünkben nyitva maradt éjjel, nagykapu, hűvös kezed,
karodban bűneid.*

Lakodalom

B.-nak

*Vannak ezek a nagy szavak,
tudod, amiket nekünk, mármint
kettőnknek soha sem kellett kimondani.
Még a várakozás legvégén sem,
amikor a legfényesebb minden ünnep.
De lakodalmunk szűk rohanás lett.
Téged magaddal vittek a fehér
délutánok, aztán a zöldek,
értem boszorkányok jöttek.*

*Vannak ezek a nagy szavak,
tudod, amiket nekünk, mármint
kettőnknek soha, amiket közös ünnepünk
nem bírt volna el. Lakodalmunkban boszorkányok
átkozták mosolyod, mosolyunkat,
az ölelést, amiben, az ölelésben
keringő volt, félszeg, fényes,
lakodalmunkban boszorkányok égtek.*

*Aztán, mint híg szavakból a szörnyek,
gyászunkban, az utolsó kenet felett,
a várakozás legvégén boszorkányok repülnek,
jönnek értem, és ezek a nagy szavak, ezek
a félig szörnyek körös-körül, mint híg szavakból
a szörnyek téli lakodalmunkból néha még,
de előjönnek.*